

Előfizetési díj:

Vidékre, postán:
vagyhelyben, házhoz hordva:
Negyedévre . . . 1 frt. 50 kr.
Félévre . . . 3 " — "
Égész évre . . . 5 " — "
Megjelenik e lap hetenként
egyszer, Szombaton.Előfizetési pénzek el-
fogadtnak Gallia Fülöp
könyvkereskedésében Kec-
skeméten.

KECSKEMÉTI LAPOK.

Ismeretterjesztő hetilap.

Hirdetési díjak:

5 hasábos petit sor, egyszeri
hirdetésnél 5 kr.; — többszöri
vagy terjedelmes hirdetések-
nél árleengedés adatik.A nyilttérben való közle-
mény 3 hasábos soráért 10 kr.
számíttatik.Hirdetések elfogadtnak Gal-
lia Fülöp könyvkereskedésében
Kecskeméten. — Hirdetések ezen-
kívül fölvetnek még M. Zeisler
hirdetési irodájában. (Post. Király-
útcza 60. sz.)

Kecskemét, aug. 10. 1871.

Az országos átalakulás nagy művelete
városunk életében új korszakot teremtett.A miért őseink századokig áldoztak,
atyáink és mi 36 évig szenvedtünk és fá-
radtunk, — e város törvényhatósági önállósá-
gát az 1862-ik évi legmagasb királyi ren-
delet biztosította az 1870-ik évi 42-ik tör-
vényezikk 88-ik szakasza betetőzte s a fő-
ispánok kineveztetése a törvény betűit és
királyi rendelet igéit testté változtatta.Ő császári és apostoli királyi Felsége
ugyanis folyó évi július 17-én kelt legfel-
sőbb határozmányával Dáni Ferencz urat
Arad, Kecskemét és Szeged városok főis-
pánjává legkegyelmesebben kinevezni méltó-
ztatott, miről városunk közönsége ugyan-
azon hónap 29-én kelt belügyministeri ren-
delettel tudósított.Midőn ez örvendetes eseményről polgár-
társainkat értesítjük, a „Szegedi Hiradó“
laptársunk f. é. 92-ik számában megjelent
illetékes közleményt idézzük, mely a há-
rom városnak és nagy közönségnek az új
főispán urat eképen mutatja be:„A hivatalos lap meghozta a városi főispáni kine-
vezéseket, melyek közt második helyen látjuk,
hogy Dáni Ferencz Szeged, Kecskemét és Arad
városok főispánjává nevezetett ki.A mi mindenekelőtt városunkat illeti, mi már
hetekkel ezelőtt, midőn e kinevezés már körülbe-
lül biztosnak volt tekinthető, úgy tolmácsoltuk a
hírt, mint a mely városunk lakosságának közme-
gélésével találkozik; most, midőn a várt és
ohajtott kinevezetés tényé vált, újra csak azon
őszinte örömmel üdvözölhetjük azt, melyet keblünk-
ben ezer bajjal küzdő városunk szeretete s an-
nak forrón ohajtott jóléte támasztott és táplál. —
Mi, kik az új, az első városi főispánt, mint Sze-
ged város szülöttét, közvetlenül a magunkénakmondhatjuk; kik ismerjük multját és jelenét, kik
előtt élete nyitott könyvként fekszik, a kik tud-
juk, mit várhatunk tőle, a kik tudjuk, hogy tes-
tel-lélekkel csüggy városunk érdekein s jólétének
előmozdításán: nekünk nincs szükségünk arra,
hogy életrajzi adatok után kutassunk. Szeged, e
kiválóan demokrata polgár város, tudja és érzi,
hogy e választás reá nézve ép oly szerencsés, mint
megtisztelő.Ha nem tekintjük is azon előnyöket, melyek
reánk nézve a kinevezett személyes tulajdonai-
ban rejlenek: föltétlenül üdvözlőnk kell e kinevezést
egy magasabb elvi szempontból, mely kiváló fon-
tossággal bír. Dáni Ferenczben, a közpolgár
fiában, az egyszerű ügyvéd és földbirtokosban,
ki tisztán személyes tulajdonainak, a közpályán
szerzett érdemeinek s becsületes munkásságának
köszöni mai állását — Szeged város polgárságát s
általában a munkás polgárosztályt látjuk megtisz-
telve, s az ő kinevezetésében az eddigelé még
mindig jóformán háttérbe szorított polgári elem, a
valódi demokracia győzedelmét látjuk, mely
immár komolyan kezd tért foglalni az államkor-
mányzatban.Ez elégtétel s egyszersmind bátorítás azon
osztálynak, melynek szorgalmán, képzettségén és
értelmén nyugszik első sorban a haza jövője.Mi tehát ezért is, és főképp ezért üdvözlőnk
Tóth Vilmos belügyminister urat szerencsés vá-
lasztásáért!Ez okból, meg vagyunk győződve, Arad és
Kecskemét városok is örömmel és megnyugvással
fogadják e kinevezést, de megnyugvással fogad-
hatják azt minden tekintetben; mert Dáni Ferencz-
ben városi ügyeik élére oly férfiút kaptak, ki
hosszú közpályáján, mely 1848-tól kezdődik, soha
egy percze sem tagadta meg tiszta, hazafias érzü-
letét; ki mindig meggyőződését követte férfiasan,
s azt úgy országos képviselői, mint polgári pályá-
ján mindig azon féltékenységgel őrzé, melyet csak
a függetlenség érzete nyújt. Dáni Ferencz azonfel-
ül bir egy ritka jótulajdonsággal, mely a jelen
alakulási viszonyok közt nehéz állásában megbe-
csülhetlen: ő nem a merev ellentétek embere, ha-
nem jó szíve s igazságszereteténél fogva mindig
azok összeegyeztetésre törekszik, a mire megnyerő
modora őt kiválóan alkalmassá teszi. Ez azonban
csak bizonyos határig terjed, s a hol szükség van
rá, ép oly határozott tud lenni, mint engesztel-
keny, ha a körülmények úgy kívánják.
Mi ezeket csakis Arad és Kecskemét váro-soknak mondtuk el; mert ohajtuk, hogy váro-
sunk fiát azon bizalommal fogadják, melyre annak
nálunk sokszorosan nehéz pályája kezdetén, nél-
külözhetlen szüksége van. Arad és Kecskemét pol-
gárai pedig meg lehetnek győződve, hogy a tiszta
valót tártuk eléjük; mert a hatalmasságok ostrom-
lását ugyan megszoktuk, de a hatalom iránti hi-
zelgés nem kenyerünk.Magunkhoz visszatérve, mi mélyen megvagyunk
győződve a felől, hogy városunk kormányzatát ez-
időszerint jobb kezekbe tenni alig lehetett volna,
s erősen hisszük, hogy azon szép reményeink, mely-
eket e kinevezéshez kötöttünk, teljesülni is fog-
nak, csak ne vonja meg Szeged polgársága erejét
és munkásságát a közügyektől.És most nincs egyéb hátra, mint szeretett
új főispánunknak tartós egészséget, erőt és kitar-
tást kívánni nehéz pályája küszöbén, melynek hű
betöltése a legszebb koronát tüzendő homlokára:
polgártársai elismerése és halála alakjában!Hozza isten mielőbb körünkbe ő méltósá-
gát, hogy szegedi testvéreink által kife-
jezett óhajokkal legszebb reményünket egye-
sithessük.

Javaslatok helyhatósági szabályaink mikénti alkotására.

B)

Árva és gyámhatósági rendszabályok. (Vége.)

VIII. A tisztiügyész teendői.

75. §. A tisztiügyész részt vesz az ár-
vaszéki ülésekben és tanácskozásokban, az
árvaszéki határozatokat az árvák és gond-
nokoltak érdekében hivatalból felebbezi, az
árvaszék rendeletére a számolni vonakodó
gyámokat és gondnokokat, vagy azok örö-
köseit felhívási perrel számadásra kény-
szeríti.76. §. A gyámi és gondnoki számadá-
sokból eredő és jogerőre emelkedett elma-
rasztalásokban foglalt összegeknek a maga

TÁRCZA.

A sokat szenvedett nő.

(Beszély.)

(Folytatás.)

„Azt nem mondhatom nagysád. Ha az irodát
elhagyom, sietek e helyre, s itt gondolkodom: a
világról, életről s szerelemről.“ Ez utóbbi szavaimnál
a nő elpirult s rám tekintett, mintha arczomból
akarta volna kiolvasni, vajjon igaz-e mit mondok.
„S meglegszik kegyed ezzel, hogy nem keres más
szórakozást?“„Meg“, felelém határozottan. A világ s élet elég
nagy, hogy fölötte gondolkozassunk, s ha ehhez
hozzá adjuk a szívet, világával eleget szórakozhat-
tunk.“A nő ismét szemeivel mért s a mosoly, mely-
lyel szavaimat kísérelte, oda mutatott, hogy szavaim
nem természeteknek tűnnek föl előtte.E közben kiértünk a ligetből s a város felé
vevünk útunkat, midőn a nő egyszerre megfordult.„Én még visszamegyek“, mondá váratlanul s
annélkül, hogy üdvözetemet bevárná, ajkáról elhang-
zék: „isten önnel.“Én szóltanul hajtam meg magam s nem volt
sem időm sem bátorságom arra, hogy kíséretemet
továbbra is felajánljam.Még ott álltam a legnagyobb meglepetés között
s egy keserű érzésem, mely megaláztatásomból eredt,
futotta át idegeimet: de gondolataim, melyekkel atörténetek okát keresém, csakhamar meggyőztek ar-
ról, hogy e nő eme viseletre ellenemben jogosítva
volt. Másnap reggel ismét a ligetbe siettem, azért-e,
hogy a reggeli hűs léget élvezzem, vagy azért,
hogy e nővel újra találkozassam? — biztosan magam
sem tudom, de hogy ez utóbbi körülmény nem cse-
kély rúgó volt, azt éreztem, de nem tagadhatom,
hogy midőn őt ott találtam, jelenléte meglepetésemre
szolgált.Ott ült egy tölgy alatt, kezében sárguló faleve-
let tartva; szemeit a falevélre függeszté s úgy lát-
szott, mintha igenis elmerült volna gondolatiba. Mi-
dőn feltekintett, én már előtte állottam őt üdvözölve.A szívélyesség, melylyel üdvözetemet fogadta,
feljogosított, hogy többet szólhassak vele s hozzá
csatlakozzam, s miután tapasztaltam, hogy nem va-
gyok terhére, az egész reggelt vele töltém. Beszél-
getésünk tárgya érdekeltsegnélküli volt s bármennyire
iparkodtam is magam s ő rá átvinni azt, — minden
törekvésem hajótörést szenvedett. Az idő mindazáltal
sebes szárnyakon repült, mint mindazoknak, kik
közel vannak szeretettjeikhez.A következő napokban ismét és újra találkozá-
nk s viseletéből az látszott, hogy megnyertem rokon-
szenvét s néhány hét múlva, már valóban barát-
nőmmek nevezhetém.Éreztem-e már ekkor, hogy multján kívül más
érdek is köt e nőhez, nem tudom; de annyi igaz,
hogy vágytam társasága után s minden üres időmet
körében óhajtam tölteni.Egy este utoljára sétáltunk megismerkedésünk
helyén, mely alkalommal szerencsés voltam általa a
következő estére theára meghívattatni.Őszintén bevallva e nő még mindig rejtély volt
előttem s félnem lehetett, hogy már-már többet ére-
zek iránta érdekltség s rokonszenvnél.A kijelölt estén megjelentem e nő lakásán,
mely két izlésteljes, egyszerűséggel rendezett szo-
bácskából állott.Beléptemkor elem sietett s kezét nyujtá, melyet
én ajkaimhoz vonva megcsókoltam s a mutatott helyre
telepedtem.„Nemde nagysád pontos vagyok?“ kérdém mo-
solylyal.„Ez igen szép öntől, hogy nem hagyott sokáig
váratni magára, különösen most, midőn lakáson
először van szerencsém.“ E szavakat oly nyájasan
ejté, melylyel meggyőzött arról, hogy szívesen látott
vendége vagyok.Nem sokára egy albumot vett elő s átadá
megtekintés végett. Én felnyitám s az arczképek
között egy férfi alak vonta magára figyelmemet.

„Ha szabad kérdenem nagysád, ki e férfi?“

„Volt férjem.“

„S ez?“ kiálték fel mohón, midőn a másik
lapra fordítottam.

„Sziklai Henrik“, mondá a nő szomorúan.

„Szabad tudnom e férfi kilétéről?“ — kérdém
relytélyes mosolylyal, melylyel elárulám, hogy nem
annyira kíváncsiság, mint érdekltség adott okot
eme kérdésemre; miután Sziklai Henrik távoli roko-
nom volt.Ő egy pillanatig zavarodottan állt előttem, az-
tán erőltetett nyugodtsággal mondá: „szegény talán
már meg is halt.“

Én észre vettem zavarát s sokkal udvariasabb

útjani behajtását eszközli és minden, az árvák és gondnokoltak ügyeit érdeklő törvénykezési esetekben is az árvaszék utasítása folytán hivatalból eljár.

77. §. A perre utasítás esetei felett, valamint a szerződések és jogi ügyletek iránt véleményt ad, a pénztár, vagyis az árvaszék vasszekrénye vizsgálatánál jelen van s örökdi, hogy árvaügyekben a törvények és a rendeletek, helyhatósági szabályok megtartassanak. Nyilvántartást vezet az ügykörére vonatkozó határnapokról.

IX. A számvevő teendői.

78. §. A számvevő a hozzá utasított gyámi s gondnoki számadásokat megvizsgálja, szükség esetében műértők alkalmazását indítványozza, s az eredményről jelentést tesz az árvaszéknek.

79. §. A tévedésen alapuló hibákat a számadásokban, ha azok kisebbek, kiigazíthatja, de jelentésében meg kell említenie, a nagyobb hibákra nézve észrevételeket tesz s ha szükséges, új számadás készítését hozza javaslatba, a rendben talált számadást pedig helyeslési záradékkal látja el.

80. §. A számadások vizsgálatánál különösen figyelmet fordít arra, vajjon a tőkevagyon az átadási okmány, vagy az előző számadás alapján teljesen felvétel-e, a szükséges okmányok csatoltattak-e; azon okmányok, melyekre nézve gyámhatósági jóváhagyás szükséges, ezzel el vannak-e látva; a vagyon mikép van biztosítva, a magángyámoknál a készpénz elhelyezve, s a kezelési mód czélszerűsége az eredmény által igazolva.

X. A jegyző teendői.

81. §. A jegyző vezeti az ülési jegyzőkönyveket, szükség esetén helyettesíti az ülnököt, segédkezet nyújt a közgyámnak az árvakönyvek vezetésében.

XI. A közgyám teendői.

82. §. A közgyám vezetendő és nyilván tartja az árva- és pénztár-könyveket.

83. §. Az árvakönyv magában foglalja a törvényhatóság területén levő összes árvákat.

84. §. Az árvakönyv minden egyes ár-

vára vagy gondnokoltra nézve külön ívből vagy táblázatból áll.

85. §. E táblázatok betűrendben, kötetlen állapotban, kemény boríték alatt állítandók össze. Az árvaság, vagy gondnokolttság megszűntével a táblázat a többi közül kiveendő, s az illető iratokhoz csatolandó.

86. Minden táblázat következő rovatokat tartalmaz:

a) Az árva vagy gondnokolt nevét, állapotát, születési évét, foglalkozását, tartózkodási helyét;

b) a gyám, vagy gondnok nevét, polgári állását, lakhelyét, kinevezési idejét;

c) az átadott vagyon minőségét, mennyiségét, értékét biztonsági állapotát (tűzkármentesítés), kezelési módját, tiszta jóvedelmét;

d) tartozik-e a gyám számadással vagy nem? Mikor kell számolnia? Mikor intéztett el számadása?

e) a gyámság és gondnokság ideje alatti hatósági engedélyek;

f) a gyámság netaláni meghosszabbítása;

g) a gyámság vagy gondnokság megszűntének ideje törvényszerűleg vagy nagykorúsítás által;

h) észrevétel-rovat, melybe a vagyontalan árvák tartási, ruházati és iskoláztatási költségeik és a források minő és mennyisége jegyeztetik fel; nemkülönb jeleztetik, hogy az árva vagy gondnokoltnak őriztetik-e valamely értékesb ingósága az árvaszék vasszekrényében, vagy van-e készpénze a takarékpénztárban elhelyezve.

87. §. A pénztárkönyvben minden árva vagy gondnokolt, kinek készpénze takarékpénztárba tétetett vagy valamely értékesb ingósága letétképp őriztetik, külön lapot kap, melyen az elhelyezett összeg mennyisége, az elhelyezés napja, az értékesb ingóság megnevezése, az azt elhelyezni rendelő végzés száma, a részben vagy egészben történt kiutalványozások és a betéti könyvecske száma pontosan kitüntetendő.

88. §. Az árva- és pénztár-könyvek hivatalos órákban mindenki által betekintheők.

89. §. Az árva- és pénztár-könyvbe a közgyám a jegyző segítségével minden intézkedést annak kelet- és számával együtt beír. E végből az ily ügydarabok kiadás után hozzá küldetnek, reáírván az előadó: lássa a közgyám feljegyzés végett, a közgyám pedig oda írja a feljegyzés megtörténtét.

90. §. A közgyám az árva- és pénztárkönyvek alapján az egyes árvák és gondnokság alattiak ügyében szükségesnek mutakozó intézkedések végett az árvaszéki elnöknek előterjesztést tesz.

* * *

Ez eljárási szabályok felterjesztésével egyúttal városi közönségünknek kötelessége leendő a belügyministeriumot az iránt kérelmezni, miszerint méltóztatnék az igazságügyministerium által az árvák és gondnokság alattiak érdekében a következő bíróságokat a következők iránt utasíttatni, ugyanis:

1-ször. A kecskeméti királyi törvényszéket az iránt, hogy a kecskeméti árvaszék megkeresésére telekkönyvi osztálya kötelességeül ismerje a kívánt telekkönyvi kivonatokat minden díj nélkül megküldeni, nemkülönb az ingatlanoknak árvaszékileg elrendelt árverését a polgári törvénykezési eljárásban körülírt módon eszközölni, s annak miként lett megejtéséről, a netán lefizetett összegek átszármaztatásával, a megkereső árvaszéket értesíteni.

2-or. A kecskeméti királyi járásbírósgot az iránt, hogy oly hagyatékok tarthatlan ingóságait, melynél mint örökösök gyámság vagy gondnokság alattiak is szerepelnek, az árvaszék utólagos jóváhagyása reményében azonnal, nemkülönb egyáltalában minden oly ingóságot, mely gyámság vagy gondnokság alattinak osztályegységileg jutott, az árvaszék megkeresésére nyilvános árverésen eladni, s a netán befolyt összeget a megkereső árvaszéknek átszármaztatni, kötelességeül ismerje.

* * *

Igyekeztem ez eljárási szabályokat a lehetőségig röviden, de mégis a czélnak megfelelőleg fogalmazni, felhasználván a bel-

voltam, hogy sem tovább füztem volna kérdéseimet ez ifjút illetőleg, noha igen érdekelt, hogy miként került Henrik arcképe albumába? Az utolsó lapon egy ifjú nő arcképe volt látható.

E nő még fiatal volt, szeméből tűz lövelt elő, hajfürtei költői szépségben csigáztak le vállaira. Vonásából gyermek-öröm sugárzott s ajkán játszi mosoly lebegett.

E pillanatban megfledkeztem magamról s úgy emlékeztem, mintha e nőt láttam volna már egykor, midőn feltekinttem az arckép mása előtttem állott; szeméből kialudt ugyan az ifjú tűz, ajkain nem lebegett a játszi gyermek-mosoly, de a hajzat s a vonások ugyanazok voltak.

„Nemde ez kegyed nagysám?”

„Igen, még ifjúkori arcképem, de most már alig ismerni rám.”

„Nagysád! — kiálték fel — ne vegye hízégsnek, ha azt állítom, hogy vonásai még ugyanazok.”

Ő fejcsékkéjével nemet intett. Én meg folytatni akartam, de egy nő lépett be, ki a thea szervicét hozá.

Nem sokára a thea is megérkezett s mi nyájas társalgás közt szörpölgöttük theánkat eszéinkből.

Én ekkor megismerttettem vele körülményeimet s ő oly részvétteljes figyelemmel hallgatá, mintha viszonyaim őt épen úgy érdekelték volna, mint engem az ő multja, melyről eddig még nem beszélt semmit.

De miért oly tartózkodó e nő? kérdém önmagamtól, midőn az estélyről haza tértem.

Talán szomorú multja van; s eme gondolattal megnyugtattam magam.

Midőn haza tértem, az óra elütötte a tizet s én daczára annak, hogy nem voltam barátja a regényeknek, elővevém a már évek óta nem érintett „Karthausi“-t, melyből e szavakat olvasám: „Szeretni asszony végzete, ez magas hivatása e földön“ itt megállottam. „Ő szeretni van hivatva“ kiálték fel, s most éreztem először, hogy többet érzék iránta rokonszenvenél. Eldobtam a könyvet s mintha feltaláltam volna benne mit kerestem, sebes léptekkel jártam fel s alá szobámban. Éreztem, hogy nyugtalan vagyok s menekülni akarván ettől, lefeküdtem. — Hasztalan, aludni nem voltam képes s gondolatim szüntelen e nővel foglalkoztak. . . Egész éjen át gondolatokba voltam mélyedve s meggyőződtem arról, hogy szeretem e nőt. Határoztam.

Meg fogom neki mondani, hogy szeretem, susogám fogaim közt, lábaihoz borulok s esdeni fogok szerelmeért. Elmondom neki, hogy álmaimban képe előtttem lebeg s ébren vele álmodom. Másnap kora reggel már teljesen fel voltam öltözködve s soha életben nem tűnt fel az idő oly hosszúnak, mint most. Elmentem az irodába, de mindenki észrevéve rajtam, hogy nyugtalan vagyok s kérdőleg néztek rám.

Én tükörbe néztem, s láttam zilált hajzatom s halvány arcomat.

„Beteg kegyed?” kérdi princípálisom.

E kérdésre pir futott arcomba s én nem tudtam mit feleljek. Hallgattam s leültem dolgozni, de a betűk összeolvadtak előtttem, képtelen voltam még dolgozni is.

Őn beteg, monda princípálisom s engedélyt adott a távozásra.

Én kalapomat vevém s önkéntelen az ismeretes nő lakása elé siettem. Fel akartam hozzá menni, de a lépesözetnél elveszítém bátorságom. Visszatértem, — irni fogok, gondolám, hisz irásban is élénken écsételhetem érzelmeimet.

Midőn hazaértem, némileg nyugodtnak éreztem magam s gondolkozni akartam komolyan. Egy hónap elmúlt mióta e nővel megismerkedtem s most először tartottam élnék vizsgálatot magam ellen, vajjon valóban szerelem-e az mit érzek, vagy pillanatnyi elragadtatás? Vannak oly pillanatok az életben, midőn érezzük keblünk emelkedését, szívünk sebes dobbanását, az izgatottság legnagyobb fokát s mégis kételkedünk, vajjon szeretünk-e? Ily helyzetben voltam én is s nem tudtam, vagy ha tudtam is, de elakar-tam magammal hitetni, hogy nem szeretek. Mi okozta ezt? lélektanilag megfejteni nem kísérlém meg, de éreztem, hogy szabadulni akartam ez érzelemtől, melynek már rabja valék. Ily körülmények között, talán a szórakozás más irányt adott volna gondolatimnak, de miután mindig a magányt kerestem, csak is e nő képe lebegett előtttem, kiről eleintén csak azt hittem, hogy multja érdek. Íróasztalomhoz léptem, irni akartam, de midőn elolvastam az irottat, észrevéve, hogy már tizszer irtam le ugyanazon mondatot. Felugrottam s téptem hajam bosszúságomban. Annyira gyenge-e az emberi ész, hogy a szív fölötte uralkodni bír?

Köpényem s kalapomat vevém ezután, s mentem anélkül, hogy tudtam volna; hova, miért?

Igy töltém az egész napot s este kimerülten mentem fekhelyemre.

Az éj nem volt jobb a nappalnál. Álmodtam

ügyminiszternek f. évi július hóban az árva-
ügy rendezése tárgyában az összes főispá-
nokhoz intézett körlevelének szabályrende-
leteket s részletes és általános elveket tar-
talmazó mellékleteit, minélfogva e szabályok
felsőbbi jóváhagyása kilátásba helyezhető.
Különösen a tisztviselők munkakörének meg-
állapítása az említett belügyminiszteri sza-
bályrendeletekben foglaltakkal csekély vál-
toztatással megegyez, részint azért, mert az
az egyes tisztviselők teendőit kimerítőleg és
elég világosan körvonalozza, részint mert
országos törvény szabván meg az árvaszék
tisztí személyzetét, azok mikénti foglalkoz-
tatása iránt a ministeriumnak intézkedni
helyén valónak találtam.

Az árvapénzeknek takarékpénztárilag le-
endő kezeltetése előnyeit annak idejében
bőven indokolandó, egyszersmind a jelen-
leg betáblázás mellett kintlevő árvapénzek-
nek a visszafizetés idejéig miként leendő
ellátása iránt külön ideiglenes javaslatot
készítendek.

A törvényben megszabott átmeneti intéz-
kedések kidolgozása nálunk fölösleges volna,
minthogy az 1868. LIV. t. cz. életbe lép-
tetésével a szoros értelemben vett gyámi
és gondnoksági ügyek azonnal elkülönítet-
tek, s most csak azok egyszerű átvételére
leszen annak idejében szükség.

Madarassy.

Megjegyzések Fehér Péter úrnak egy a napokban hozzánk intézett s beküldött sértegető levelére.

Fehér Péter úr azon kezd, hogy ő kényszer-
rülve volt ily levelet írni hozzánk! Azt azonban
nem fejt meg, hogy ki kényszerítette ily dőreségre,
mert Fehér Péter úr lapunkban megtámadva soha
nem volt, noha gyakran megérdemelte volna, tehát
bizonyosan valami Asztalos-féle pártfegyelem kény-
szeríthette ő tisztelendőségét sértegetésekre fakadni,
valamint hogy eddig az tartotta vissza a „Kecske-
méti Lapok“-rai előfizetéstől. — Szegény „Kecske-
méti Lapok“! ily egyének piszkolnak születésed
óta, s akár csirőgatód őket, akár megmondod nekik
az igazat, mindegy, ez emberek nem fognak irá-
nyodban szelidülni soha, nekik te mindig, mint a
mesebeli bárány a farkasnak, fel fogod zavarni
a vizet.

Senki nem foghatja reánk, hogy akár az
az egyik, akár a másik politikai párt részére a
„Kecskeméti Lapok“ hasábjain korteskedtünk volna,
azt pedig, mit Fehér Péter úr ellenünk felhord és
szemünkre hány, hogy néhány baloldali elveket kö-

vető egyént támadtunk meg s egyszer-mászor
megróttunk helytelen szavai vagy cselekedeteikért,
azt nem azért tettük, hogy az illetők épen balol-
daliak voltak, de mert helytelen mondtak vagy
cselekedtek, s ha Fehér Péter úr higgadtan akarna
ítélni, bizony elismerhetné, hogy a jobboldali fér-
fiakat ép úgy megróttuk mindenkor és minden
időben, miként a baloldaliakat, valahányszor csak
megrovaandót követtek el.

Igy rójuk meg most Fehér Péter tisztelendő
szentatyát is a hozzánk jogosulatlanul intézett sér-
tegető leveléért.

Mert azért, hogy egypár baloldali ember olyas-
mit követett el, a miért lapunknak őket kötelessége
szerint meg kelle rónia, nem látjuk be, miért érzi
Fehér Péter szentatyja feljogosítva magát, hozzánk
gorombaságokat írni és követelni tőlünk, hogy azt
magunk ellen saját lapunkban kiadjuk! Hát egy
kis reszelt füge nem kellene tisztelendőségnek?

De hát ki bizta meg őt? Fogadatlan próká-
toroskodik talán?

Sehogy sem bírjuk magunknak megmagya-
rázni!

Lapunk f. évi 29-iki számában megróttuk a
kecskeméti dalárda műrendezőségét, a miért szabad
bementijegyet sem egy pártolótagnak, sem a szer-
kesztőségnek soha nem adott, s ezt ma is ismét-
ljük, mert igaz, és a helyett, hogy e jóakarató
figyelmeztetésünkre a műrendezés hibáját helyre-
hozni igyekezett volna, ime előáll Fehér Péter ő
szentatyasága és minden kihallgatásunk nélkül egy-
szerűen csak eldörgi levelében, hogy mi az igaz-
ságot arcul verő hamis szolgák vagyunk! több ily
czifra titulusokat osztogatván, miket ugyan bátran
megtarthatott volna magának.

Másodszor azt kérde tőlünk, hogy miért bán-
talmazzuk mi a keletkezendő lapot? s ezért is ki-
adja nekünk a czimeket! Rosszul méltóztatik visz-
szaelekezni szentatyaságodnak, mert mi a kelet-
kezendő lapot soha nem bántottuk, mindössze csak
jeleztük, hogy városunk néhány egyéniségén oly
symptomák mutatkoznak, hogy az, miként most
Fehér Péter úr még bizonyosabbá teszi, okvetlen
születni fog.

Van azonban egy különös megjegyzés F. P.
úr levelében, az t. i.: hogy az olvasókör is kapott
bizonyos „Ludasmatyai“ számaiból ingyen példányo-
kat; lám, mi ezt nem is tudtuk, lapunkban csak
a Casinónak beküldöttől emlékeztünk meg, így
tehát F. P. úrnak bizonyára az ily ingyen küldöz-
gető titkos comitékban tagnak kell lenni, hogy oly
igen tudja, ki kapott, ki nem!?

Arra figyelmeztet továbbá F. P. úr, hogy ne
bántunk többé senkit a ki baloldali, mert a tűz-
zel játszunk s megzavarjuk azt az egyetértést a
mi már a két párt: bal- és jobboldal közt majd
nem egészen létrejött. Ugyan tisztelt F. P. úr!
tegye szívére kezét s ne akarja önmagával elhi-
tetni, hogy másnak senkinek sincs esze, és majd
elhiszi a jezsuitaképpel mondottakat! — mert igaz
ugyan, hogy a jobboldali vezérférfiak és különö-
sen az, kit ön gyanakodása folytán leginkább sér-
teni akar, mindent elkövettek és elkövetnek, hogy
a város érdekeinek előmozdítása körül a politikai
villongások elnémuljanak, azonban mi haszna a
csirőgátásnak, mikor bizonyos ellenműködő egyé-
nek „Ludasmatyai“-féle cikkeket gyártanak, a jobb-
oldali képviselő fiának fejét beveretik, s a „Kecs-

keméti Lapok“-at böles hazafiságból nem járatták,
mert véletlenül jobboldali a szerkesztő! Az ily egyé-
nek játszanak a tűzzel tisztelt F. P. úr, nem pe-
dig az ki ezeket üti! Egy helyi lapnak a helyte-
lenségeket ostromozni különben is kötelessége!

De hát végre bátrak vagyunk azt kérdeni,
hogy szentatyaságodnak mi köze van voltaképen
a „Kecskeméti Lapok“-hoz? Hiszen nem előfizető!
s így mi jogon követelheti tőlünk azt, hogy szájjáze
szerént írjuk ezikkeinket?!

Azon fenyegetésére pedig, hogy ha goromba
levelét ki nem adjuk, hát majd másuton módon
fogja azt kinyomatni, mindössze csak azt jegyez-
zük meg, hogy Fehér Péter szentatyaságának jobb
lesz saját ajtaja előtt söpörni, mert mi is találunk
olyasvalamit rá mondani, a mit ugyan nem rak
ablakába.

A sértett újdonszók.

Helybeli újdonságok.

○ **Városunk főispánja** Szegeden, holnap
f. hó 13-án fog beigtattatni s ezen ünnepélyre vá-
rosunk is meghivatván, fényes küldöttség által fogja
magát képviseltetni.

○ **Dáni Ferencz úr ő méltóságának**
főispánná történt kinevezetése Szegeden oly által-
nos örömet és közmegelegedést szült, hogy a la-
kosság különféle rétege alig talál elég utat-módot,
melyen szeretetét és ragaszkodását az új főispán-
hoz méltóképen kimutathassa. Testületek úgy mint
egyesek sietnek tiszteletére, s naponként éreztetik
vele azon édes örömet, mit a nehéz körülmények
között hazafinak és jó polgárnak maradt ember
polgártársai őszinte szeretete, ragaszkodása és el-
ismerése szerzett meg.

○ **Tűz.** Csütörtökön estefelé Hoffman Lázár
helybeli kereskedőnek ezet- és szeszgyára lángok
mortalékává lett. A belőlől támadt tűz a spiritus
és pálinka készletben erős táplálékot nyervén, a
különben is szűk épület és udvar helyiségen az
oltásra tett minden kísérlet sikertelen maradt. A
mit pedig a tűz megkimélt, azt az oltók a szó
teljes értelmében elpusztították s helyesen vélünk
cselekedni, ha kérdésbe tesszük: vajjon az ily
oltásközben való nagymérvű pusztítás és rongálás-
nak szükségképen meg kell-e történni? vagy talán
a mi tűzoltóink is úgy vannak vele, mint ama
bizonyos állat, mely ha vért szagol, mindennek
neki ront?! Biz azt meg kellene gondolni kétszer
is s talán felényi kárral is meglehetne a tűz tovább
terjedését akadályozni. Omne nimium, vertitur ad
vitium.

○ **A helybeli első zenekar** Balog András
vezérlete alatt annyira összetanult már, hogy
elérkezettnek látja az időt, midőn magát a kör-
nyéken is bemutatthatja. Közébb két hétre kirán-
dulást fognak rendezni, miközben a szomszéd vá-
rosokon kívül f. hó 20-án Pestet is meglátogatják.
Ohajtjuk, hogy sok szerencsével járjanak.

○ **Azt mondják, hogy a cserepet és**
téglát a közgyűlési tilalom daczára is egyre
szállítják tova a vasúton. Mi nem tudjuk fenn áll-
e még e tilalom vagy sem, s ha igen, annak érvényt
szerezni kinek van kötelességül téve, de miután
ez irányban kérdést tenni felkértünk, azon meg-
jegyzést vagyunk bátrak koczkatatni, hogy a
közgyűlési határozatot vagy töröljék el, vagy sze-

szépeket, melyek igen is felizgatták idegeimet. Kép-
zelmem e nő világát vevé körül, kitől már szaba-
dulni képes nem valék. Ha ez állapot sokáig tart,
talán egész erőmet kimeríti, de reggel lön s én ha-
tározottan tudni akartam e nőről s magamról

Tizenegyed tütött a városház órája, midőn gyors
léptekkel lakására siettem. Midőn az első emeletre
értem, ismét vesztém bátorságom, s talán újra visz-
zatérek, ha a házmeister elém nem áll e szavak-
kal: kit tetszik keresni?

Én felelet helyett benyitottam, — ő divánján
ült s úgy látszott megjelenésemre nem számított.

„Bocsásson meg nagysád“, mondám reszkető
hangon, hogy oly bátor voltam, talán épen oly órá-
ban tenni tiszteletemet, a melyben kegyed erre leg-
kevésbé sem számított; de ha nagysád figyelemmel
kísért, minden esetre észrevette, vagy sejtette ér-
zelmeimet, melyek folytonosan nyugtalanítva készitet-
tek kegyedhez sietni.

A nő összeresztent s némán hallgatá szavaimat.

„Ki parancsolhat a tengernek, folytatám tovább,
hogy medrében maradjon, ha dagálya jön, ki a
szélvésznek, hogy ne zavarja fel a lég hullámaikat,
ki a szívnek, hogy ne szeressen ha már szeretni
megtanult?“

A nő szomorúan mosolygott.

„Tekintsen arczomba nagysád, s látni fogja, mit
szívem érez, látni fogja a harcot, melyet érzelmeim
ellen vívtam, s melyek felett már uralkodni képes
nem vagyok.

A nő felelni akart s én ezt észrevéve, egy per-
czig elhallgattam.

Ő szeméit a földre szegzé s néhány könyesepp
hullott szeméből.

Én térdre estem s még mondani akartam vala-
mit, de érzelmeimnek kifejezést adni nem voltam
képes.

„Keljen fel barátom, — mondá a nő erőltetett
nyugodtsággal, — értem kegyedet.“

Én felkeltem, ő pedig a mellékszobában tünt el,
honnan egy iratesomagot hozott.

„Olvassa el e sorokat“, mondja fojtott hangon,
ide jegyeztem fel éltem főmozzanatait, melyek nem
engedik, hogy önt szeressem.“ E szavakra zsebelijébe
rejté arczát s zokogva rohant a mellék szobába.

Én magamhoz vevém az iratesomagot s haza
siettem reményeimtől megfosztottan. Az iratesomag-
ban ez volt:

* * *

1856. Junius 4-én.

Még ifjú valék, a 15. év szüziés ártatlanságban
tünt el multomba s a jövő a legreményteljesebb szí-
nekben játszott előttem.

Atyám P. megye tisztviselője volt, s Sz. hely-
ségben nem kis becsű mezei jószággal bírt. Anyámat
már korán elvesztém s atyám, kinek egyetlen gyer-
meke voltam, a leggyöngédebb szeretettel viseltetett
irántam. Sz. . . helység egyszerűségében növekedve
fel, nem ismertem még a világot, nem annak titkos
élveit. S én boldog voltam e gyermek éveken s oh
bár e boldogság soká, örökké tartott volna. De a
napok multak s szívem egy eddig általam nem is-
mert érzeménnyel gazdagult, és én, ki ezelőtt oly
vidám voltam, most kerültem az embereket, s a
magányt kerestem.

Atyám észrevette rajtam e változást s nem
egyszer kérdé, midőn kertünk lugasai között megle-
pett ábrándozásban: mi lett leányom? Én nem
mertem neki nyilatkozni, mert féltem, hogy ki fogja
mosolyogni érzelmeimet. S bár tettem volna ezt; s
talán elfújhatta volna még csirájában ez érzelmét,
mely nekem annyi fájdalmat s keserűséget szült.

Egy napon atyám mezei jószággal utazott s en-
gem öreg dajkám gondjaira bizott, én ekkor az
egész napot szobámba töltém s ha jól emlékszem
regényt olvastam, s esakis midőn már a nap ha-
nyatlani kezdett, mentem ki kertembe.

Egyszerre lépteket hallottam, s feltekinték. A
kert rácszatánál egy férfi állott. Én elpirultam,
mert gondolatim talán épen e férfival foglalkod-
tak. Futni akartam, de éreztem, hogy ez az illem
ellen van, tehát lehajoltam virágokat szedni, hogy
ez által palástoljam zavaromat.

A férfi, ki nem volt egyéb, mint Sziklai Hen-
rik, a helybeli gabonakereskedő fia — még mindig a
rácszatánál állott.

„Jó estét kisasszony“, mondá nyájasan, midőn
a már szedett virágokból csokrot kötöttem.

Én összeresztentem s nem tudtam magam elha-
tározni, hogy viszonzom-e köszöntését, de önkény-
telen ajkamra jöttek e szavak: jó estét!

„Kegyed virágokat szed? Oh mily boldogok e
virágok!“

(Folytatása következik.)

rezzenek neki fogamatot, még képviselő D. J. úr ellenében is.

○ **A jobb és baloldal** között városunkban is fordulván elő hol egykor, hol máskor elkerülhetlen surlódások, s ha ilyenkor lapunk egyesek, vagy épen a párt eljáráására csipősebb megjegyzést tesz: Szerkesztőségünk mindannyiszor hosszú jeremiadokat vagy épen mérges leczkétetéseket kap majd egyik, majd a másik vélt sértettől, s találkozunk kik épen „megkövetelik” szerelmes magzatuknak általunk leendő világra hozatalát, s ha a baba tisztét nem vállaljuk el, kész a nagy harag, valamelyik „Dalailámanak” felszólalni kell. Ugyan kérjük, az önök által testületileg pártolt lapok naponként hányszor és mily durván bántalmazzák a jobboldal tiszteletreméltó férfait, s akadt-e csak egy is önök közül, hogy midőn például a „Ludas Matyi”, H. D. országgyűlési képviselőnek, önök előtt is minden esetben tiszteletreméltó nevét oly ocsmány úton sárba huzcolta, csak egy is azon indítványt nyújtott volna fel: hogy ez olvasásra sem érdemes zuglaptól a „Népkör”, mely különben is nyilvánosan közép-bali elveket vall, megtisztassák? És mégis ha mi egyszer-másszor önökben azt, mi bennünket sért, hol gyengébben, hol erősebben megrójjuk, eget verő lármát ütnek, pártoskodásról meg isten tudná mi mindenről siránkoznak. Nem olyan bántalmakat szenvedett már önökötől a mi pártunk s annak egyes férfai, milyenekért minket vádolnak, de mi nem panaszkodunk annyival kevésbé, mert az recriminatio vezetne, ezuton pedig a jövőt tekintve, egymásban aligha gyönyörködhetnénk!

○ **A mézárosok észrevették**, hogy a kapitányi hivatal nem tréfál, s a közgyűlés elé terjesztett folyamodványokban nyilván kimondák: „hogy a viszonyok megváltozván, 26 krért, nem mérhetik a húst, hanem f. évi október 1-ső napjától kezdve 30 kr-ra felemelik” stb. No lám, a viszonyok megváltoztak; most már hamis fontot nem adhatnak sem a zsigert hús gyanánt el nem mérhetik, tehát gondolják magukban — no csak várjatok majd visszatértek ti még a régi szokáshoz — „a húst ezentúl 30 krért mérjük”, (senki sem ijed meg). Nagyon jól van, úgy mérjétek, a hogy kijöhettek vele, csak jót adjatok, s igaz mértékkel mérjétek. Az ijesztgetésre vonatkozólag pedig a további intézkedésekről annyit előre is megsúghatunk, mikép végül alighanem a mézárosok lesznek „megijesztve”.

○ **A kapitányi hivatal** a mézárosokat azon visszaélést, hogy a zsigert színhús gyanánt nyomtatékul elmérték, fejenként 4 frtra büntette. Megapellálták ügyüket a városi tanácshoz; s ez a büntetést 10 frtra emelte. Midőn ezt nyilvánosságra hozzuk, egyszersmind felhívunk mindenkit, hogy a hatóságnak, mely el van határozva a mézárosok

visszaéléseit gyökeresen kiirtani, segédkezet nyújtani sziveskedjék, az által, hogy ha bármi tekintetben igaz panaszra adnának alkalmat, juttassa azt azonnal a kapitányi hivatal tudomására. Argus szeme nincs a kapitányi hivatalnak, de van elhatározott erős akarata kivívni mindenki ellenében, hogy a nagy közönség egyesek visszaéléseitől megmentessék.

— **A vasúti szállítás** iránt lapunk közlelbi számában közölt újdonság módosítása végett megkerestünk. Mi e tárgyban kellő felvilágosítást kívántunk a közvetlenül érdekelttektől s a történetekről épen úgy értesültünk, mint előbbi újdonságunkban elmondattuk; a mellékes körülményekre nézve azonban azon felvilágosítást nyertük: hogy midőn a vasútyak az udvargazda részére kiadtak s ő azok közül 15 darabot egy kocsi felrakatott, a többit pedig megszámlálván egygyel kevesebbnek találta, — ugyanazon vasúti tisztet, ki a vasútyakat kiadta, háromszor kérte meg, hogy az általa kevesebbnek talált vasútyakat ő is számlálja meg, — de azon úri ember által előbb durczásan elutasított, azután pedig további kérésire nem is mozdult; ekkor az udvargazda közeli teni látott egy másik raktári tisztet s annak panasolta el a dolgot, a ki illedelmes megnyugtattással utasította, hogy a hiányzó darabot keresse a raktárban, honnan a többi kiadtak, — s ezen újabb keresés alkalmával, egy zugban, ponyvák alatt találta meg a hiányzó vasútyat. Ennél több módosítással nem szolgálhatunk.

Vegyések.

— **Egy volt miniszter.** Párisban a commune alatt történt, hogy egy ember a városház előtt haladván el, annak egyik földszinti szobájában néhány embert látott a zöld asztal körül ülni. Egyik szék üresen állott s a jövevény elfáradva helyet foglalt. Az asztal körül ülők egészen el voltak mélyedve miniszteri teendőikben s észre sem vették emberünket, ki az épen kiment tengerészeti miniszter helyét foglalta el, s ki elé a szolgálta egymásután hordta aláírás végett az okmányhalmazokat. A mi emberünk egy jó negyed órai munka után állónak találta, hogy megpihenjen s kissé távozott a teremből, midőn azonban visszatért, helyét már elfoglalva találta, valószínűleg az igazi miniszter által, ki a legnagyobb udvariassággal adta át elődjének ott feledett kalapját. Emberünk szó nélkül távozott, de e pillanattól fogva neve alá oda tette névjegyére: volt tengerészeti miniszter.

— **Színházi statistika.** Európában van összesen 1500 színház. Franciaországra esik ebből 340, Olaszországra 300, Spanyolországra 170, Nagy-Britániára 160, Ausztriára 160. E szerint

75,000 olaszra, 110,000 francziára, 184,000 angolra, 118,000 osztrákra, 1,500,000 oroszra és 2 millió törökre jut egy-egy színház. Tíz év alatt 50 színház égett le; legutóbb Boroszlóban, Brünnben, Drezdában és Kölnben fordultak elő tüzesetek. 1867-ben 10 színház lett a lángok martaléka. Egy század óta 130 színház égett le Európában s e számból 20 Páris- és Londonban; e leégett színházak 200 millió frank értéket képviseltek.

— **A franciaia koronagyémántok.** A legutóbbi leltározás alkalmával 1831-ben arra a fölfedezésre jutottak, hogy a kincstárnok nem viselte magát mindig becsületesen, s hogy több zaphirt hamis kövekkel helyettesítették. A korona legszebb gyémántja a Régent, melyet az orleansi herceg XV. Lajos kiskorúsága alatt bizonyos Pitt nevű egyéntől harmadfél millión vásárolt; mostan 12 millióra becsülik. A franciaia koronának régebben szintén volt egy hasonló értékű, de történelmi szempontból még jóval érdekesebb gyémántja: a Sancy. Ez mintegy 500 év előtt Indiából került oda s merész Károly tulajdona volt, ki azt a nancy-i csatában viselte. Egy svájci katona rabolta el a burgundi herceg holttestéről. Azután a portugáli Antal kezeibe került (1580.), ki, midőn birodalmából futni kényszerült, 100,000 livresért Harlay de Sancy franciaia főkincstárnoknak adta el. Ez utóbbi örökösét: „Sancy-t újra forgalomba hozta; 1688-ban II-dik Jakab tulajdona volt, ki XIV. Lajosnak adta el, XV-ik Lajos koronázatásakor ékíté magát vele. 1792-ben több más drágasággal együtt elrabolták, s csak a Régenttel egyidőben találták meg a Tuillériák kertjének egyik árkában, 1835-ig rejtve maradt, midőn egy orosz udvaronc a Bourbon-ház idősebb ágának egyik ügynökétől 800 ezer frankon vásárolta meg. A gyémántokat már régebb időkben is többször elzalogosították. Sancy drágakövére vette föl amaz összeget, melylyel a liga ellen küzdő csapatokat fölfegyverezték, s Bonaparte a Régent segélyével jutott annyi pénzhez, hogy az államesinyt keresztülvihette.

Tudósítás a kecskeméti piacról.

(Alsó-ausztriai mérő szerint.)

1871. évi August 8.

Búza 87 fontos 5 frt. 24 kr. 83 fontos 5 frt. — kr. Rozs 80 fontos 3 ft. — kr., 78 fontos 2 frt. 80 kr. Árpa 74 fontos 2 ft. 10 kr., 68 fontos (új) 2 ft. — kr. Zab 1 frt. 60 kr. Kukoricza 3 frt. 24 kr. Köles — fr. — kr. Burgonya 1 frt. 30 kr. Hizott lúd párja 6 ft. 10 kr. Széna (új) mázsája 97 kr. Szalma mázsája 70 kr. Keményfa öle 18—20 ft. Puhafa öle 12—14 ft.

Felelős szerkesztő: **Hornyik János.**
Szerkesztőtárs: **Madarassy László.**

H I R D E T É S E K.

Török sors. húzása: Aug. 1-én, Okt. 1-én, Dec. 1-én, Febr. 1-én, Apr. 1-én, Jan. 1-én.

A legelőnyösebbek, és legajánlatosabbak a részletenkénti megvételre a

MAGYAR JUTALOM-HITEL-SORSJEGYEK és A CS. TÖRÖK KORMÁNYÉI.

A különösen kedvező játékterv, a melylyel ezen két sorsjegy bir: Magyar sorsjegyek, évenként 4 húzással, főnyeremény 250,000 forint.

Török sorsjegyek, évenként 6 húzással, főnyeremény 600,000 frank.

Továbbá az **adómentesség, államjótállás és biztosítás** előnye ezen sorsjegyeket a **legkedveltebbekké** és **legjobbakká** teszik és ezeknek megvételét annál is inkább ajánlhatjuk, minthogy a legkisebb nyereménynél meglehetősen maradék, sőt a **Török sorsjegyeknél** 100 frt. marad. Azonkívül a töröksorsjegyek évenként **12 forintot** jövedelmeznek **aranyban**, a melyekben mi már az első részletnél részestjük a t. vevőket.

Az első részlet lefizetése után minden nyereményre játszik az ember az illető sorsjegyen. Mi kibocsátunk **Magyar, mint Török sorsjegyeket 5 frtnyi havi részletfizetés** mellett és ennél fölebb.

Ezen két sorsjegyenek vevője 10 frtnyi havi részletfizetés mellett, a negyedik részlet pontos lefizetése után egy **Szász-Meiningeni eredeti sorsjegyet** kap ingyen.

Ezen sorsjegyenek 3 húzása van évenként.

Élénk részvétnek néznek elibe.

Magaziner & Sterk,

Váltóház, Pesten, Deák Ferencz útca. 7. sz.

4—6

Magyar sorsjegy húzása: Aug. 15-én, Nov. 15-én, Febr. 15-én, Máj. 15-én.

ELKÖLTÖZÉS

végett alolított czég leszállított szabott árak mellett

VÉGELADÁST

rendez, mit a t. cz. közönség figyelmébe ajánl

FLEISCHER B. FIA.

Néhai Kabók Lajos-féle VII. tized, 58-ik számú ház, jelenleg Veszeloovszky János r. k. kántor tulajdona, azonnali fizetés mellett szabad kézből eladó. 3—3

MAGY. ÁLLAM-KÖLCSÖN-IGÉRVÉNYEK
250,000 frtos főnyereménnyel, melyeknek húzása folyó hó 15-én lesz, alolítottnál 2 frt. 50 krért kaphatók.
Gallia Fülöp.